

سندیکای کارگران نیشکر هفت تپه نماد مقاومت و مبارزه

ده سال پیش در آبان ماه 1386 جمعی از کارگران سطوح مختلف شرکت کشت و صنعت نیشکر هفت تپه بالغ بر 2500 تن طی نامه ای به مقامات مربوطه دولتی خواستار بازگشائی سندیکای کارگران نیشکر هفت تپه شدند. این خواست بحق کارگران با مخالفت شدید دولتی و وزارت کار، وبا تهدید و دستگیری کارگران پاسخ داده شد. در سال بعد، علیرغم تمامی فشارهای امنیتی، بیش از یک هزار کارگر، بازگشائی سندیکا را اعلام داشته و با رأی خود، هیأت مدیره سندیکای نیشکر هفت تپه را برگزیدند. از آن زمان تا کنون اعضای هیأت مدیره دوره های گوناگون از جمله علی نجاتی، فریدون نیکوفرد، قربان علی پور، محمد حیدری مهر، رضارخشلن و تعدادی از دیگر فعالین کارگری این شرکت بارها تهدید به اخراج، دستگیری و زندان شده اند. رژیم سرمایه داری اسلامی همواره در تلاش بوده است که با بکار بردن شیوه های گوناگون سرکوب از ادامه و افزایش مبارزات کارگران این مجتمع جلوگیری کند. تأخیرهای مکرر در پرداخت دستمزدها، عدم پرداخت سهم بیمه کارفرما که موجب بی اعتباری دفترچه های بیمه تأمین اجتماعی می شود، استخدام به روش قرارداد سفید امضاء، عدم برابری افزایش دستمزد با تورم و... از جمله فشارهای اقتصادی بر کارگران این مجتمع - چه در زمان دولتی بودن آن و چه در حالت خصوصی کنونی - بوده و هست. تهدید کارگران معترض به اخراج، تهاجم وحشیانه مأموران امنیتی به تجمعات اعتراضی کارگران، و ادار ساختن تعدادی از کارگران ناآگاه و خود فروخته به جاسوسی، نصب دوربین های متعدد در محیط کار بمنظور کنترل کارگران، پرواز مداوم پهپاد بر محیط کار، توهین های متعدد به کارگران و... از جمله فشارهای سیاسی و امنیتی بمنظور خاموش سازی صدای اعتراضی و حق طلبانه کارگران شریف و مبارز این مجتمع کشت و صنعت بوده و می باشد. تلاش جناح های گوناگون حکومتی چه در زمان حاکمیت جناح احمدی نژاد و چه در زمان کنونی بمنظور جلوگیری از ادامه مبارزات کارگران این سندیکا همواره با ناکامی همراه بوده است. در طی ده سال از بازگشائی سندیکای کارگران نیشکر هفت تپه، بارها و بارها شاهد مقابله رو در روی کارگران با نمایندگان دولتی و امنیتی در محیط کار و هم اکنون علاوه بر آن ایستادگی در برابر سرمایه داران خصوصی بوده و هستیم. در سالیان گذشته، کارگران مبارز مجتمع هفت تپه موفق شدند کارفرما را در برخی زمینه های اقتصادی و بویژه در پرداخت دستمزدهای معوقه مجبور به عقب نشینی کنند.

کوتاه مدتی است که دولت ضدکارگری روحانی شرکت کشت و صنعت هفت تپه را با تبعیت از سیاست نئولیبرالی سازمان تجارت جهانی به بخش خصوصی واگذار کرده است. این شرکت که بهای آن به یک هزار میلیارد تومان تخمین زده شده است در مناقصه ای حراج گونه، به مالکیت تنی چند از وابستگان حکومتی به بهای بیش پرداخت 6 میلیارد تومان درآمده است.

سرمایه داران جدید شرکت که با پشتوانه ی دولتی صدها میلیارد تومان از ثروت ملی را به تصاحب خود در آورده اند، بنا بر ماهیت سرمایه داری به همین بخشش اسلامی و ادامه ی استثمار کارگران قانع نیستند. آنها بفوریت چپاول دستمزد کارگران را نیز چون سلف خود در دستور کار خود نهاده اند و با عدم پرداخت سه ماه دستمزد کارگران و عدم پرداخت سهم 4 درصدی کارفرما به صندوق سازمان تأمین اجتماعی، کارگران شاغل را در تنگنای شدید مالی و کارگران مشمول بازنشستگی را در حالت سرگردانی زجر آوری قرار داده اند. کارگران شرکت با تجربه آموزی از سالیان گذشته آموخته اند که می باید مقاومت کرد و گرنه در صورت سکوت، بر تضعیقات افزوده خواهد شد. از اینرو در خرداد ماه بارها به تجمعات اعتراضی گوناگون دست زدند و هربار که کارفرما، تعهد لفظی به پرداخت دستمزدهای معوقه داد، به این ترفند سرمایه داری باور نکرده و همچنان برخواست خود با برگزاری مجدد تجمعات پافشاری کردند. از جمله میتوان به اعتصاب و تجمع اعتراضی بیش از 1000 کارگر در 18 خرداد، تجمع اعتراضی 300 کارگر بازنشسته در 23 خرداد، تجمعات اعتراضی گوناگون در 12 خرداد، 25 خرداد، 29 خرداد و مسدود سازی جاده بین المللی اندیمشک - اهواز برای مدتی در روز 13 خرداد اشاره داشت. کارفرمایان نه تنها تلاش داشتند با کمک مأموران امنیتی، ادامه اعتراضات کارگری را نا ممکن سازند، بلکه اقدام به اخراج 30 کارگر معترض کردند. کارگران مبارز نیشکر هفت تپه دست از مقاومت برنداشتند و علاوه برخواست پرداخت دستمزدهای معوقه، آزادی فوری

همکاران خود را نیز خواهان شدند. ایستادگی و ادامه ی مبارزات کارگران تا حدود ی نتیجه بخش بود و کارفرما را به عقب نشینی واداشت. کارفرما در 29 خرداد یکماه از سه ماه دستمزدهای معوقه را پرداخت کرد و تعهد به پرداخت دومه دیگر در آینده نزدیک نمود. همچنین 30 کارگراخرای در سوم تیرماه مجدداً به کار بازگشتند. قائم مقام مدیریت شرکت که انتظار برخورد مبارزه جویانه کارگران را نداشت و می پنداشت با تکیه به قدرت سرمایه و همراهی و همکاری مأموران امنیتی اسلامی، قادر به درهم شکستن پایداری مبارزاتی کارگران میباشد، سرافکنده از شکست موقتی خود، در یک سخنرانی، از کارگران معترض به عنوان ارادل و اوباش نام برد. مسلماً این توهین به کارگران که هم اکنون سبب افزایش خشم بسیاری از کارگران شده است، بی پاسخ نخواهد ماند.

چرا کارگران رزمنده نیشکر هفت تپه توانستند به پیروزی نسبی دست یابند؟ رمز این پیروزی های نسبی را، هر چند موقتی باشند، می باید در همبستگی کارگران از طریق مشارکت، تشکل و استقلال عمل آنها دانست. تا زمانی که کارگران به صورت منفرد علیه استثمار و تضعیفات سرمایه دار اعتراض می کنند، نه تنها به خواسته های بحق آنها هیچگونه توجهی نمی شود بلکه سرمایه دار و دولت حامی او می کوشند با ترفندهای گوناگون، کارگرا کارگرهای منفرد را به راحتی به سکوت وادارند. اما زمانیکه کارگران دست در دست هم به مقابله با سرمایه دار و حتی دولت حامی او بر میخیزند، موقعیت و نیروی کارگری، تفاوت کمی و کیفی می یابد. در این حالت صفی متحد از کارگران در برابر سرمایه دار می ایستد و امکان دست یابی به این یا آن خواست کارگری، بمراتب افزایش می یابد. کارگران به موفقیت نسبی دست می یابند، اما موفقیتی که هر آن در خطر تهاجم جدید سرمایه دار قرار دارد. سرمایه دار زخم خورده از یک عقب نشینی لحظه ای، در صدد بازپس گرفتن آنچه از دست داده است بر می آید. اونه تنها بر قدرت سرمایه تکیه دارد، بلکه از حمایت تمامی دستگاه های دولتی برخوردار میباشد و چه بسی که موفقیت نسبی و موقتی کارگران پایمال می گردد. در اینجا است که صفی وسیعتر و متحدتر از تشکل محلی یک کارخانه و صنف، اهمیت خاص می یابد. با همبستگی و یاری تشکل محلی، موفقیت نسبی و موقتی بدست می آید ولی برای حفظ این دستاورد و تحکیم و افزایش آن، می باید ایجاد تشکل مستقل طبقاتی فراتر از تشکل محلی را پی گرفت تا بتوان در برابر قدرت سرمایه و حکومتی که بمراتب فراتر از یک محل معین عمل میکند، نه تنها ایستادگی کرد، بلکه بر تحقق خواسته های کارگری افزود. چنین تشکلی، سازمان مستقل سراسری کارگران میباشد. چند زمانی است که سندیکای کارگران هفت تپه، در همراهی با سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه و تشکلهای راستین مدافع کارگری، گامهائی اولیه را در این زمینه برداشته اند که ضمن ارج نهی بر آن گامها، می باید به ناکافی بودن آنها اشاره داشت. فزونی گامهای ضروری، تنها بر عهده ی تشکلات بر شمرده نیست بلکه هر یک از تشکلهای فعالین کارگری - چه در داخل و چه در خارج از کشور - وظیفه مند اند در این راه تلاش کنند و آنها نه تنها در حرف بلکه در عمل. بکوشیم در این راه، سود مند باشیم.

**سرنگون باد رژیم جمهوری اسلامی
زنده باد آزادی! زنده باد سوسیالیسم!**

نهادهای همبستگی با جنبش کارگران ایران - خارج کشور

nhkommittehamahangi@gmail.com

<http://nahadha.blogspot.com>

چهارشنبه ۱۴ تیر ۱۳۹۶ برابر با ۰۵ جولای ۲۰۱۷